

Đề bài
**Kể về một
chuyện làm em
ân hận suốt đời
của tuổi ấu thơ.**

Bài làm

Ngồi trong căn nhà ẩm cúng và nhìn những cơn mưa rơi ngoài cửa sổ, tôi bồi hồi xúc động nhớ lại một kỷ niệm buồn của tuổi ấu thơ mà có lẽ suốt cuộc đời này tôi sẽ chẳng bao giờ quên.

Đó là một hôm trời oi bức, Lan đứng trước công chờ tôi cùng đi học. Lan gọi rói rít: “Trang ơi! Nhanh lên muện học rồi”. Tôi cuống quýt mặc quần áo và vội vàng chạy ra cửa. Bà gọi tôi lại và bảo:

– Cháu đem quần áo mưa đi, hôm nay trời oi dễ mưa lắm đấy!

Tôi đang vội nên vừa nghe thấy bà nói, tôi gắt lên:

– Bà đem cất quần áo mưa đi! Trời như thế này làm sao mà mưa được? Cháu mang nhiều sách lại cảm thêm áo mưa thì nặng lắm.

Nói xong, tôi nắm tay Lan cùng chạy đến trường. May sao cho chúng tôi, khi chúng tôi vừa vào lớp thì bác bảo vệ đánh trống truy bài. Bốn tiết học trôi qua nhanh chóng. Nhưng đến tiết thứ năm, tôi nhìn ra bầu trời: mây đen ùn ùn kéo đến, mỗi lúc một nhiều, gió bắt đầu thổi, sấm chớp liên hồi, báo hiệu một cơn mưa to sắp đến. Tôi hoảng sợ vì mình không mang áo mưa nên sẽ không về được, đến bây giờ tôi mới hiểu những lời bà nói ban trưa. Tôi thật sự ăn năn khi nghĩ về những lời gắt của tôi với bà. Hết tiết năm, tất cả các bạn học sinh đã về hết, bạn thì mang áo mưa, bạn thì có người đến đón. Thế là trong trường, chỉ còn lại mình tôi đứng lủi thủi dưới mái hiên. Bỗng tôi nhìn ra công trường thì thấy bóng ai trông quen quá, và tôi reo lên: “Bà ơi! Cháu ở đây mà!”. Bà trông thấy tôi liền tất tưởi đi vào mặc quần áo mưa cho tôi. Vì bà chỉ mang một bộ áo mưa nên bà nhường cho tôi mặc còn bà thì chỉ đội mỗi chiếc nón cũ. Khi đi đường, lúc nào tôi cũng muốn xin lỗi bà nhưng không hiểu sao, môi tôi cứ mím chặt không nói lên lời.

Về đến nhà quần áo bà ướt sũng, sau đó bà bị cảm rất nặng. Bác sĩ bảo với bố mẹ tôi rằng bà đã già, sức khỏe yếu mà lại bị cảm nặng nên sức khỏe đã hao hụt đi rất nhiều. Quả nhiên, sau trận ốm ấy, bà không thể đi lại bình thường được nữa mà phải nằm một chỗ trên giường. Nhìn bà yếu đuối, mệt nhọc, tôi khóc nhiều lắm. Tôi tự trách mình đã khiến bà đến nông nỗi này.

Nếu tôi có điều ước nào thì tôi chỉ muốn ước bà được khỏe mạnh như xưa để được cùng bà làm vườn, cùng bà đọc truyện... Những ngày xưa sao vui biết mấy! Bây giờ bà nằm đó, và tôi chỉ còn biết chăm sóc bà thật chu đáo, học tập thật tốt để không phụ tấm lòng bao la của bà dành cho tôi.